

vilde vælge det ad Aare eller til næste Aar, men valgte man denne Samling dertil, kunde han slet ikke forstaa det. Folk vilde let sige, at de Love, vi fik i Fjor, var Venstre stærkt interesseret i at faa, og derfor holdt Venstre Fred; de Love, som ligge for at arbejde paa i Aar, var Venstre ikke saa stærkt interesseret i, og derfor vilde Venstre vælge Kamp.

Det er en rent forkert Opfattelse af den politiske Stilling, som det ærede Medlem her har gjort sig til Talsmand for. Det er ikke Venstre, som har ønsket Konflikten eller vil rejse Konflikten, det er Ministeriet, som ved den Handling, det i Fjor har foretaget sig, har rejst en Kamp med Folketinget.

Lad os ganske jævnt se paa den politiske Stilling, som den er; maaske vil det dog lykkes os en Gang at komme til Enighed om Sagen. Ministeriet foretog sig i Fjor denne Handling, hvorom det ærede Medlem har sagt, at den var en Fare for Rigsdagens Arbejde, at den var en Til-sidesættelse af Rigsdagens Bevillingsmyndighed, og denne Udtalelse af det ærede Medlem — det er det samme, som vi alle her fra vor Side ogsaa have sagt — er jo begrundet derved, at det Skridt, Ministeriet foretog sig, slet ikke havde nogen virkelig Begrundelse. Vi fik ingen Begrundelse for dette Skridt, som Ministeriet foretog sig paa den Maade, og det kaldte ikke Rigsdagen sammen, skønt der dog var en saa udmærket Lejlighed dertil, som der var i Fjor. Det ærede Medlem sagde, at den Dagsorden, Folketinget vedtog i Fjor paa dette Tidspunkt, var Folketingets foreløbige Dom om Sagen. Det er rigtigt, Folketingets endelige Dom kunde ikke falde paa det Tidspunkt, den kunde først falde i Slutningen af Marts Maaned, da Tillægsbevillingsloven blev behandlet. I Fjor paa denne Tid kunde vi ikke vide med Sikkerhed, hvorledes Resultatet af Tillægsbevillingslovens Behandling vilde blive; ingen kendte jo Landstingets Stilling, ingen vidste, om vi angaaende Tillægsbevillingsloven vilde komme til at føre lange og maaske svære Forhandlinger med Landstinget om denne Sag. I Fjor i Slutningen af Marts Maaned blev Tillægsbevillingsloven behandlet færdig, uden at Landstinget gjorde

Forsøg paa at faa Bevillingen tagen op paa Tillægsbevillingsloven. Men skønt Tillægsbevillingsloven saaledes var færdig, uden at Bevillingen var opført derpaa, kunde man alligevel endnu ikke sige, at vi havde Konflikt, for saa vidt Rigsdagen rejste hjem, og ingen vidste, om den samme Regering mødte Rigsdagen paa ny. Det var med Blikket herpaa, at jeg i Fjor sagde, at hvis Regeringen mødte her med denne Bevilling opført paa Statsregnskabet uden at have Begrundelse for Bevillingen i en vedtagen Tillægsbevillingslov, saa havde vi Konflikten, saa var den rejst fra Ministeriets Side. Og det er det, som er sket. Jeg ved vel, at Bevillingen skal være optagen paa Statsregnskabet, det er noget saa selvfølgelig, at jeg ikke troede, at nogen kunde være i Tvivl derom, men der er ingen Begrundelse for, at det blev dette Ministerium, som optog den paa Statsregnskabet, eller dette Ministerium, som forelagde dette Statsregnskab her. Jeg tror, at dette er en saa nøgtern og saa objektiv Fremstilling af hele Stillingen, at jeg ikke kan forstaa, at der kan være Meningsforskel om denne Ting.

Dernæst synes jeg ogsaa, at naar man ved denne Lejlighed i Betragtningen af den politiske Stilling vil fremstille det, som om det er Venstre, der her rejser en Konflikt, maa man have svær Lyst til at faa en Skyld kastet paa Venstre. Jeg sagde, da jeg før første Gang havde Ordet, at Ministeriet havde ved det Skridt, det har foretaget sig, ved hele den Maade, hvorpaa det er optraadt, skabt os meget vanskelige Arbejdsvilkaar, specielt paa Krigsministeriets Budget, paa Krigsministeriets Omraade. Det er dette, der har gjort det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds saa ondt, at han straks talte om, at Venstre her stiller en Konflikt i Udsigt. Nej, det Venstre her gør, er, at vi ikke lukke vore Øjne for, hvad der er sket, men at vi, som vor Pligt er, paa Bevillingsrettens Vegne, tage til Genmæle derimod, at vi tage de Arbejdsvilkaar, som Ministeriet her har givet os, og sige: Ja, skulle vi mødes med Kamp, hvad vi paa ingen Maade have ønsket, maa vi jo tage denne Sag op.

Nu siger den ærede Konseilspræsident, at det, der er sket, er i Overensstemmelse